

In de twee vorige afleveringen hebben we kennisgemaakt met de Bosnische Brak, de Montenegrijnse Berghond en de Istrische Brak. Dit derde deel is gewijd aan de Posavski Gonič.

BALKAN BRAKKEN

(DEEL 3)

Definitie van een Brak:

Een jachthond van zeer oude stempel, met hangende, vaak lange gedraaide oren. Meestal kortharig, soms ruwharig, van origine in meuteverband met luide stem jagend. Bij alle is de vacht kleur van het 'black and tan'-patroon of een variant daarvan, al of niet met meer of minder wit. Ruwhaar kan wildkleur ('Agouti') meebrengen. Soms is het vel ruim. Het reukvermogen is uitzonderlijk ontwikkeld. Zijn sociale gedrag is van belang in de meute.

A.L.C. van Lier in
"De Brakken"

Posavski Gonič (Posavaz Brak)

De Posavski Gonič, getekend door de Italiaanse kunstenaar Piero Cozzaglio in de jaren zeventig van de vorige eeuw.

Een unieke groepsfoto, genomen in 2004 in Bratislava. De derde persoon van links is de president van de Kroatische Kennel Club. Als vijfde van links staat de secretaris. De rassen zijn, van links naar rechts: een Istarski Gonič ruwhaar, twee Posavski's, een Istarski ruwhaar en een Istarski korthaar. De Posavski Gonič in het midden werd beste inheemse hond van alle Oost-Europese landen die deelnamen aan deze show.

ILLUSTRATES: RIA HÖRTER, PIERO COZZAGLIO, MARIA WINDSOR-GINALA, JOHAN ADLERCREUTZ, M. UROŠEVIĆ, B. ŠPOLJARIĆ, IGOR SELMOVIC, REFEF HADZIC EN LILIJANA PAVLOVIC
MET DANK AAN: RADENKO SIOKOVIĆ EN ANTE LUCIN

Lokale variant

De oorsprong en geschiedenis van de Posavski is nauw verweven met die van de Istarski Gonič. Door Slovenië, Kroatië en Servië stroomt de bijna 1000 kilometer lange rivier de Sava. Zijn ontstaan ligt in de Julische Alpen en bij Belgrado mondt hij uit in de Donau. De vlaktes langs deze rivier - Posavina - vormen het gebied van oorsprong van de Posavski Gonič, de Brak in wiens naam de naam van de rivier terug te vinden is. Dat is de lezing van de Slovenen, maar die wordt door de Kroaten betwist.

Over de oude geschiedenis van deze Brak is nauwelijks iets bekend. De stellige bewering dat hij een rechtstreekse afstammeling zou zijn van Molossers uit de oudheid die gekruist zijn met geïmporteerde Egyptische windhonden, wordt niet door iedereen ondersteund. Net als bij de andere Joegoslavische Brakken, zullen ook lokale honden hun steentje hebben bijgedragen. Rond 1400 zou hij al in verschillende groottes zijn voorgekomen. Het oudste geschreven bericht over de Posavski is terug te vinden in de aartsbisschoppelijke archieven van Djakovar en dateert van 1737. Sinds de vroege 18de eeuw zou het ras niet of nauwelijks zijn veranderd, dankzij een vorm van raszuiver fokken. De geïsoleerde ontwikkeling in gebieden die slecht toegankelijk waren, zal aan deze "raszuiverheid" ongetwijfeld hebben bijgedragen. De meeste schrijvers kiezen voor zekerheid en vermelden dat deze Joegoslavische Brak verwant is aan de andere Oost-Europese lopende honden. Dat is een open deur, want de Posavski vertoont daarmee zoveel overeenkomsten dat er nauwelijks een andere mogelijkheid is. Net als bij de Istarski, komen we ook hier de naam van de kynoloog Dr. Lovreničić tegen. Hij schrijft in 1949 dat er, behalve de Istarski Gonič, nog een klein aantal andere types in Istrië leeft. Uit zijn beschrijvingen zou men kunnen opmaken dat hij onder andere de Posavski bedoelt. We moeten dit ras dus zien als een lokale variant, die buiten de grenzen van het oude Joegoslavië niet of nauwelijks voorkomt.

Karst Brak

Het temperament van de Posavski is aantrekkelijk en de gehechtheid aan zijn baas is groot. Dankzij zijn gehard

Opvallend bij de Posavski Gonič zijn de hoog aangezette oren en het typische Brakkenhoofd.

heid en uitstekende neus, is hij geschikt voor het werken in diverse terreinen. Hij werd en wordt gebruikt voor de jacht op hazen en vossen en op tweehoevig wild. Net als zijn neven, beschikt de Posavski over een hoge, resonerende blaf. Zijn actieve temperament vraagt veel ruimte en beweging. Als stadshond is hij eigenlijk niet geschikt.

Net als bij de Istarski, worden de raspunten in 1939 vastgelegd en gepubliceerd in een brochure over Joegoslavische Brakken. In 1955 wordt het ras door de F.C.I. erkend onder de naam Karst Brak, afgeleid van het Karstgebergte in Slovenië. In 1948, tijdens de F.C.I. vergadering in Bled (Slovenië), wordt dit gewijzigd in Posavski. De nu geldige standaard wordt in 1973 gepubliceerd. De eerste Posavski in het stamboek is "Riko", geboren in 1924. Zijn ouders zijn onbekend,

De Posavski Gonič in de kleur roodbruin met witte aftekeningen. Foto B. Špoljarić.

maar zijn eigenaar is K. Kicer uit Trbovlje (Slovenië). In het eerste Joegoslavische stamboek, van 1938, worden 20 Posavski's ingeschreven, allemaal gefokt door en eigendom van Sloveense fokkers. Vandaag de dag wordt hun aantal geschat op ongeveer 1.500. Na het uiteenvallen van de republiek Joegoslavië moet ook voor dit ras een nieuw land van herkomst worden bepaald. Men moet een keuze maken tussen Slovenië en Kroatië. Gezien zijn oudste geschiedenis wordt het Kroatië.

Uit de rasstandaard

Ook hier hebben we weer te maken met een middelgrote, licht rechthoekige hond met een typisch Brakkenhoofd. De licht gewelfde schedel heeft een geringe stop en een

tamelijk lange, rechte en krachtige voorsnuit. De ogen zijn groot en donker van kleur. Opvallend zijn de hoog aangezette oren, die zo lang moeten zijn dat de uiteinden tot aan de mondhoeken reiken. Er wordt een compleet schaargebite vereist. Goed gewelfde ribben, een diepe borstkas en een tamelijk brede borst wijzen op een echte werkhond. Net als bij de Istarski Gonič, is de buiklijn licht opgetrokken. De Posavski moet goede botten en gespierde schouders en dijen hebben. Typisch voor dit ras is dat de punten van de schouderbladen iets zijn geprononceerd. De hoekingen in voor- en achterhand zijn matig en de benen hebben gesloten kattenvoeten. De staart is aangezet in het verlengde van de rug, wordt sabelvormig gedragen en moet tot de punt van het spronggewricht reiken.

De vacht is glad, circa 2-3 cm lang, en ook de buik moet goed behaard zijn. De kleur van de vacht is roodbruin tot tarwekleurig geel in alle schakeringen. Er zijn witte aftekeningen op het hoofd, de hals, borst en voeten en soms ook aan het puntje van de staart. Bruin of chocoladekleurig is niet toegestaan. De schofthoogte varieert van 46-58 cm; de ideale maat voor een reu is 50 cm, die voor de teef 48 cm. Het gewicht van een volwassen hond ligt tussen de 20 en 25 kilo.

Tot zover dit relatief kleine derde deel, maar de rassen uit deel 4 'horen bij elkaar'. Volgende maand het vierde en laatste deel uit deze serie met de Srpski Gonic, de Srpski Trobonji Gonic en de Hellinikos Ichnilatis.